

แดนโพธิ์เพล้

เด็กชายเข้าสู่แดนแห่งความตาย และถูกกล่าวหาว่าเป็นปีศาจ
ถึงกระนั้นก็ยังได้สิ่งที่ดีขึ้นกว่าสูญเสียชีวิตไปแล้วกลับคืนมา

บทที่ 1

เคอร์รี่นฝันถึงบ้านของตน

ในความฝัน บ้านกลับชัดเจนขึ้นอีกครั้ง...ตัวคฤหาสน์และที่ดินโดยรอบ ล้วนกว้างอันเต็มไปดด้วยต้นไม้สูงนำป็นปาย ประตูซึ่งแง้มเปิดออกตามแรงมือ แสดงให้เห็นห้องหน้าและโถงกลางตั้งธรรมเนียมการวางผังบ้านขุนนางคหบดี ห้องรับแขกด้านใน และห้องรับประทานอาหารที่อยู่ลึกกว่านั้น ...ชั้นบันได หลายชั้นสู่ชั้นสอง ประตูห้องของพ่อแม่ ห้องนอนของเคอร์รี่นเอง ห้องเด็ก ที่สุดทางเดินซึ่งมีคนเลี้ยงอยู่ประจำ

...บ้านหลังนี้ที่เขารักษาไว้ไม่ได้

...แม่อยู่ไหน... ชายหนุ่มนึกในใจ ...พ่อเล่า แต่พ่อคงไม่อยู่กระมัง พ่อม่กมีราชการ

...แม่อยู่ไหน เคอร์รี่นกลับมาแล้ว

เขาเปิดประตู เปิดประตู และซ้ำเปิดประตู สุดท้ายจึงเห็นจากสีขาวย อยู่ข้างเตาผิง เปลวไฟในเตาลูกโซน ส่องให้เห็นเงาของสิ่งอันอยู่หลังจาก ความกลัวดั้งเดิมตกร่องร่างชายหนุ่มให้สะท้อนทั่วสันหลังอีกครั้ง ความกลัว ไตร่ตรองบนบ่า หัวเราะสำรวจลอยู่ข้างหู กระซิบคำหายนะแผ่วเบา

10 ผู้เสกทราย ภาค 2

...แม่จะตายแล้ว

แม่จะตาย แม่จะตายแล้ว...ตาย ตาย ตาย ตาย

อดีตกับปัจจุบันปะปนกันจนเลอะเลือน ความกลัวลึ้มมือเข้าในช่องอกของเขา คิวานดวงใจมาบีบเค้นโดยแรง เคอร์รินจะหายใจไม่ออก ...มีอะไรเกิดขึ้น...มีจดหมายของแม่ เขาเร่งลาราชการ ควบคุมไม่คิดชีวิตกลับมา เขาคู่กับหมอม หมอว่าแม่ช่วยคนติดโรคระบาด ตนเองจึงพลอยติดไปด้วย หมอว่าถึงแม้บางคนจะรักษาหายได้ แต่สำหรับแม่...บางที่ควรทำใจไว้

เคอร์รินไม่มีน้ำตาจะเสียและไม่ยินยอมทำใจ เขามีความเชื่อชีวิตที่ว่าถ้าหากพยายามจะต้องได้สิ่งที่หวัง แต่ในความฝันนั้น สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ยังคงเป็นเช่นเดิม วันแล้ววันเล่า ความตื่นตระหนกชั่วขณะและความยินดีชั่ววูบ ความสิ้นหวังที่เขากันออกห่างราวศัตรู ปิดประตูลั่นดาล ไม่ยอมมองมัน ไม่อนุญาตให้ตนรู้สึกถึงมัน

และแม่ก็ตาย เคอร์รินก็ทำอะไรไม่ได้ และแม้ในคืนสุดท้ายเขาจะฝืนคำสั่งหมอม เข้าไปนั่งข้างเตียง กุมมือท่านไว้ ขอร้องทานอย่าจากเขาไป แม่ก็ยังคงตาย เสื้อผ้าขาวของเครื่องใช้ของท่านยังคงต้องถูกเผาเพื่อป้องกันโรคแพร่กระจาย ร่างกายของแม่ถูกเผาไปหมดสิ้น เคอร์รินได้แต่ยืนมอง

เคอร์รินลืมตาขึ้น เห็นชื่อไม้เบ็งบน เห็นห้องเพดานต่ำ เห็นแสงสลัวเลือนราง ได้กลิ่นอับ ได้กลิ่นคน เขานิ่งค้างอยู่ชั่วขณะ นึกสิ่งใดไม่ออก กำหนดจดจำอะไรไม่ได้ ในใจมีแต่ความสิ้นหวังและความกลัวรุนแรง ครั้นแล้วความกลัวจึงค่อยๆ ละมือไปจากชายหนุ่ม...สลายหายเช่นเดียวกับความฝันทั้งปวง เคอร์รินค่อยรู้ว่าแม่ตายไปนานแล้ว แผลที่ถูกตั้งทิ้งจนปริแยกหลังโลหิตกลับสมานอีกครั้ง เหลือเพียงความเจ็บปวดระบม

"ตื่นแล้วหรือ" เสียงถามดังใกล้ๆ อดีตนายทหารจึงค่อยรู้ตัว เขาลุกขึ้นนั่ง ยกมือกุมหน้าผาก พยักหน้านิดหนึ่ง

"วันนี้ฝันถึงอะไร"

"ฝันถึงเมื่อแม่ของข้าตาย" ชายหนุ่มบอก "...สามปีแล้ว"

"ข้าฝืนถึงเพื่อนสมัยเด็ก ไปเล่นด้วยกัน ข้าปลุกเขาแรงไม่ได้เจตนา... หล่นลงแม่น้ำไป" คนบอกหันเข้าด้านในห้อง เอ่ยเรียกผู้อื่นด้วยเสียงดังขึ้น เล็กน้อย "ไปกันเถอะ"

ร่างอีกหลายร่างที่นั่งบ้างนอนบ้างระเกะระกะต่างขยับเกือบในเวลาเดียวกัน ต่างคนต่างพลิกกาย คำว่าลิ่งของเตรียมตัว

"นายทหาร" เขาพยักหน้าให้เคอร์ริน ชายหนุ่มจึงพยักหน้าตอบ คำว่าตาซึ่งวางข้างกายตน ลุกขึ้นยืน

"...ขอให้สำเร็จ" ชายคนนั้นพูดอีก

"ท่านก็เช่นกัน"

เคอร์รินเดินข้ามห้องจากส่วนของผู้ชายไปยังส่วนของผู้หญิง เขาเห็นรายายนอนอยู่ที่หน้าประตู เด็กหญิงยังใส่เพียงเสื้อกระโปรงชั้นในสีขาวอมชมพู ปลดปล่อยผมสยายไม่ได้ถักเปีย ดูเหมือนคงเพิ่งตื่นนอนได้ไม่นานเช่นเดียวกัน

"ท่านหญิงเป็นอย่างไรบ้าง" ชายหนุ่มเอ่ยถามโดยเร็ว

"เพิ่งหลับไปเมื่อตอนใกล้รุ่ง แต่ไม่ค่อยดีเลย" เด็กหญิงขี้ตาไล่ความงัวเงีย "ท่านดาอีมีเรื่องร้ายๆ ในอดีตมากจริงๆ"

เคอร์รินลอบมองผ่านรายาไป เขามองไม่เห็นดาอี แต่ทราบว่าเขาอยู่ตรงมุมในของห้อง ตลอดมานี้หญิงสาวแทบไม่ได้นอน เขารู้สึกผิดที่ไม่สามารถดูแลเธอให้ดี ทว่าเมื่ออยู่ในแดนฝันแล้ว แม้เคอร์รินจะเก่งกว่านี้ร้อยเท่า พันเท่าก็ยังทำอะไรไม่ได้นั่นเอง

ชั่วขณะหนึ่งชายหนุ่มรู้สึกแปลกยิ่งนัก เขาเคยนึกว่า 'ท่านหญิงเอเลธือา' เป็นนางฟ้าแสนพิสุทธิ์ลงมาจกสวรรค์ เชื่อโดยไม่มีเงื่อนไขว่าเธอมีความดียิ่งกว่าหญิงทั้งปวงอันตนพบมา เคอร์รินชอบความสมบูรณ์แบบ และยึดติดกับความสมบูรณ์แบบได้ง่าย ดังนั้นจึงรู้สึกตกใจเมื่อเห็นท่านหญิงในรูปลักษณะอื่น ท่านหญิงที่ถ่อแพอยู่ในแม่น้ำ ท่านหญิงที่พูดออกมาเต็มปากเต็มคำว่าตนฆ่าอัยด์ ท่านหญิงที่นอนอยู่ในเวลานี้...ฝันไม่สิ้นสุดถึงความเจ็บปวดหวาดกลัวในอดีต ท่านหญิงผู้ไม่ได้สมบูรณ์แบบเลยสักนิด และ

12 ผู้เสกทราย ภาค 2

ที่จริงแล้วก็ซุกซ่อนความไม่ปกติเอาไว้มากมาย

หลายวันนี่เขาเรียนรู้จากถ้อยคำของเธอเอง...การละเมอและคำเล่าที่ไม่ปะติดปะต่อ ...ท่านหญิงเกิดในหมู่บ้านชายทะเล บิดามารดาไม่ได้รักกัน แม่ของเธอไม่เข้มแข็ง ดังนั้นมีความเสียใจใตจิ่งโทษเอาที่ลูกสาว พอใจก็รักใคร่อุ้มชู ไม่พอใจก็ทุบตีตำว่า ครั้นแม่ตายแล้ว ท่านหญิงก็อยู่กับยาย ยายไม่ได้รักเธอเช่นกัน ดูเหมือนมีอยู่หลายปีที่ท่านหญิงกลายเป็นเด็กประหลาด ไม่ยอมพูดกับใครเลยราวเป็นใบ้ ใส่กระโปรงตัวเดิมไม่ยอมถอดจนสกปรก แสบติดกายเป็นเนื้อเดียวกัน

เคอร์รินไม่รู้อีกต่อไปแล้ว ...เขาหวังอะไรจากท่านหญิงเอลีอาหรือ หรือเพียงอยากมองเธอจากที่ไกล รักรูปอันงามนั้น ทว่าไม่ได้ประสงค์จะรู้จักหรือเข้าใจ แต่ตอนนี้ภาพนางฟ้าอันไม่จริงถูกทำลายลงแล้ว ไม่ว่าจะอะไรจะเป็นอย่างไร สถานที่นี้ก็ช่างฉีกหน้ากากของมนุษย์ออกมาได้ดีจริงๆ

"ข้าจะไปทำเนียบเจ้าเมือง" อดีตนายทหารบอกรายา เด็กหญิงพยักหน้าเคร่งขรึม...เข้าใจดี

"ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ข้าขอโทษ...แต่เจ้าลองพยายามพาท่านหญิงออกจากเมืองอีกครั้งได้ไหม" ชายหนุ่มถามสืบไป เขารู้ว่ารายาหลงหลายครั้งแล้ว และรู้ว่าเธอโมโหตัวเอง...สุดท้ายต่อให้รู้เรื่องเวทมนตร์มากกว่าคนในเมืองแม่น้ำขาว แต่รายาก็ไม่ได้เป็นคนมีพลังเป็นพิเศษ เธออธิบายให้เขาฟังว่าถึงจะมีความเข้าใจเพียงหยาบๆ และใช้พลังได้ไม่เต็มที่ แต่หากเป็นคนมีพลังมากกว่าเธอมากจริงๆ แม้เธอเองก็สู้ไม่ไหว แก้มันตร์ของเขาไม่ได้ทรอก

"ข้ามาที่นี้เอง ท่านไม่ต้องขอโทษ" เด็กหญิงเซิดหน้าขึ้น "ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ข้าจะรับผิดชอบเรื่องของข้ากับท่านหญิงเอง"

เคอร์รินยิ้มชนิดหนึ่ง

"เจ้าเป็นเด็กหญิงเข้มแข็ง"

"แต่ข้าคิดว่าท่านต้องกลับมา" รายาพูดต่อไป "อีกสิบปีหลังจากนี้ ข้าจะแต่งงานกับคาสี จัดขบวนแห่ยาวถึงสามร้อยหลา มังานกินเลี้ยงฉลอง

ออกร้านเดินรำเล่นละครสามวันสามคืน ข้าจะใส่เสื้อสีแดงยาวตัวสวยของ ภรรยาท่านหัวหน้าที่เสียชีวิตไป จะให้คาสีใส่ชุดแบบขุนนางเมืองแม่น้ำขาว ที่ข้าเคยเห็น ข้าใส่ชื่อท่านไว้ในรายชื่อแขกแล้ว เพราะอย่างนั้นห้ามท่านตาย"

หากเป็นนยามปกติ อดีตนายทหารคงขึ้นเสียงว่าพูดอะไรห้ามยิ่งนัก ไม่สมเป็นสาวเป็นนาง แต่ในเวลาเช่นนี้เขาไม่เห็นความแค้นของรยาเป็น สิ่งขัดตาอีกแล้ว

"อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นข้าจะพยายามไม่ตาย" เขาว่า "จะได้อยู่ อวยพรเจ้าในงานแต่งงาน ให้เจ้ากับคาสีมีความสุข อยู่กินกันจนแก่เฒ่าถึง ร้อยปี"

รยาได้ยินดังนั้นก็ยกแขนขึ้นตบขาของเคอร์รินให้โน้มลงมา จวบแก้ม เขาทั้งซ้ายทั้งขวาอย่างรวดเร็ว

"ข้าจูบท่านแล้ว ถือว่าสัตย์กัน ท่านต้องแต่งงานแต่งของข้า" เธอ บอกก่อนจะหันหลังกลับเข้าห้องไป

เคอร์รินลงมาข้างล่าง ด้านล่างยังคงเป็นโรงพักแรมตามปกติ ประกอบด้วยโต๊ะ เก้าอี้ และเตาใหญ่ติดไฟตรงกลางร้านเช่นโรงพักแรมในเมืองหนาว ทั้งปวง มีแขกที่ตื่นเช้า นั่งอยู่สองสามคน เมื่อชายหนุ่มลงมา คนดูแลก็ถาม ว่าต้องการอาหารเข้าหรือไม่ ครั้นเคอร์รินส่ายหน้าไม่รับ เขาจึงเลี้ยงไปยัง มุมของตนตามเดิม

อดีตนายทหารออกสู่ภายนอก โรงพักแรมนั้นตั้งอยู่ในที่ชุมชน ไม่ไกล จากจัตุรัสมากนัก ยามเช้าเช่นนี้จึงมีคนพลุกพล่านจอแจ คนชนของจาก นอกเมืองเข้ามาขาย นายช่างต่างๆ เปิดร้านรวงของตน เมืองนี้ก็เหมือน เมืองอื่นๆ มีย่านการค้าและย่านที่อยู่อาศัยในกำแพงเมือง ส่วนโรงสี โรงฟอกหนัง โรงทำไม้ โรงทำเครื่องปั้นดินเผาล้วนอยู่นอกเมืองเพื่อไม่ให้ รบกวนประชาชน โรงฟอกหนังมีกลิ่นเหม็นเปรี้ยวเน่าเป็นเอกลักษณ์อยู่ ชั่ววนตาปี โรงทำไม้เต็มไปด้วยฝุ่นไม้ ทั้งปลิวว่อนอยู่ในอากาศและกองเป็น ชี้เลื้อยอยู่บนพื้นดิน ...หลังจากได้เห็นการประชุมช่างฝีมือคราวนั้นที่ลูอิน

14 ผู้เสกทราย ภาค 2

เคอร์รินก็เริ่มมองเมืองเหมือนเป็นร่างกาย... เขาเริ่มเห็นเส้นโลหิตและเส้นประสาทอันหล่อเลี้ยงสังคมมนุษย์ให้คงอยู่ได้ เห็นว่าที่อยู่อาศัย อาหาร เสื้อผ้า เครื่องใช้ล้วนมีคนผลิตขึ้นมา ลิ่งเหล่านั้นทั้งหมดประสานรวมกันเป็นพื้นเพื่องของกลไกสังคมอันมหึมา

ที่จริงหากคิดตามทฤษฎีของเคอร์ริน เมืองนี้ก็เหมือนร่างกายอันสมบูรณ์ นอกเมืองมีไร่นา มีเหมือง เรียกว่าหากไม่มีการค้าก็ยังเลี้ยงตัวเองได้ ช่วงนี้หมดฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว เคอร์รินเพิ่งลอบเข้าไปในฉางของเมืองเมื่อวันก่อน เขาเห็นข้าวสาสที่มัดเรียบร้อยแล้วกองซ้อนกันสูงถึงเพดาน เห็นคลังแสงมีอาวุธมากมาย ไม่ต้องมีสายตาหรือประสบการณ์ของนายทหารก็พอออกว่าใกล้จะเกิดอะไรขึ้นแล้ว แม้รู้สึกถึงอันตรายคุกคาม เคอร์รินก็อดคิดไม่ได้ว่าอัยต์มีความสามารถ ทั้งยังมีสายตาดี หากคนอย่างอัยต์ได้เรียนหนังสือจะเป็นอย่างไร หากได้รับการฝึกฝนในกองทัพ หรือเข้าโรงเรียนเป็นบัณฑิตแต่เยาว์วัย ชายตาดีจะกลายเป็นคนอย่างไร

เวลานี้แม้อัยต์ไม่อยู่แล้ว ระบบที่เขาวางก็ยังคงดำเนินต่อไป ผู้อื่นเข้ามาแทนใช้ประโยชน์ดังใจ...ผู้อื่นไม่มีใจจะทำกรใหญ่เหมือนอัยต์ ลิ่งที่เกิดขึ้นก็มีแต่เรื่องน่ากลัว

เขาไม่น่าตัดสินใจเข้ามาในเมืองนี้แต่ต้น ทว่าหากไม่เข้ามาก็คงไม่อาจทราบชัดว่ามีอะไรเกิดขึ้น ถึงกระนั้น เมื่อเข้ามาแล้วย่อมไม่มีทางออกไปได้ ไม่มีโอกาสส่งข่าวถึงท่านรอสส์ ...ไม่รู้ว่าป่านนี้ท่านจะเป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อเข้าไปใกล้ทำเนียบเจ้าเมือง เคอร์รินนับจังหวะหายใจของตน ไอ่ชวบางๆ กระจายอยู่รอบปากจมูก อากาศยะเยือกต้นฤดูหนาวผ่านเข้าสู่ปอด ทำให้สมองตื่นขึ้น ทำให้โลกชัดเจน

ครั้นแล้วเขาก็เห็นคาสี

ความหวาดกลัว ความเครียดเกร็ง แผนการ ความมุ่งมั่นจะทำให้สำเร็จ... ทุกอย่างทั้งปวงปลดปล่อยจากอดีตนายทหารทันที ชายหนุ่มเพ่งมองน้องหญิงนึกว่าตนตาฝาดไป มองแล้วก็มองอีกครั้ง...เกือบถึงกับต้องขยี้ตา ...คาสี

ยังไม่เห็นเขา เด็กชายเดินมาจากทิศประตูเมือง ผ่านร้านตลาดตามปกติ เห็นชัดว่ากำลังหลงใจงุนงง เวลานี้เมื่อถึงหน้าท่าเทียบแล้ว ท่าทางงุนงงก็เปลี่ยนเป็นตระหนกเบิกตากว้าง ไม่ผิอะไรกับเคอร์รินเมื่อเข้าเมืองมาใหม่ๆ เลย

...เปิดตาดูหรือ

ชายหนุ่มสะดุ้ง เขาถลันเข้าหาห้องทันที ไม่สนใจอีกแล้วว่าตนตาผาดเข้าใจอะไรผิดไปหรือไม่ คำว่าแขนได้ก็เร่งลากออกมา พาวิ่งจากที่นั่นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้คนรอบข้างยังคงเป็นปกติ คนค้าขายก็ค้าขาย คนเดินถนนก็เดิน บทสนทนาเจรจาเลื่อนไหลไปราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นราวกับไม่มีใครสังเกตเห็นอาการผิดปกติของทั้งเคอร์รินและคาซี อดีตนายทหารวิ่งเร็วยิ่งนัก กำแขนห้องไว้แน่นราวคนกลัวตาย ผ่านปากทางตลาดเข้าไปในตรอกเล็กชอยน้อย แม้คาซีรู้สึกตัว ตื่นตระหนก ร้องอุทานขึ้นแขนไว้ ชายหนุ่มก็ยังคงฝืนลากเขาไป

เคอร์รินมาหยุดที่ท้ายชอยแคบๆ มีตง ชอยหนึ่ง เขาหยุดหายใจ... สูดเอากลิ่นเน่าและอับรอบตัวเข้าปอด เหงื่อไหลเปียกท่วมแผ่นหลังทั้งที่อากาศหนาวเย็น ชายหนุ่มหันไปมองน้องตน เห็นคาซีก็ก้มหน้าหอบอยู่เช่นกัน เขาพิศดู...ไม่ ตาไม่ได้ผาดไปจริงๆ แม้เติบโตขึ้นบ้างแล้วก็ยังเป็นคาซี...ไม่ใช่คนอื่นแน่นอน

ความยินดีเกิดขึ้นเจี๊ยบๆ ยินดียิ่งนักจนอยากร้องออกมา แต่ถึงอย่างนั้นเคอร์รินก็ไม่แน่ใจ...ไม่เข้าใจ เขาพยายามควบคุมตัวเอง ถามออกไป

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

น้องไม่ได้ตอบเขาในทันที ชั่วแวบหนึ่งสายตาที่มองกลับมาราวกับคนเห็นลัทธิร้ายนากลัว เด็กชายถดถอยไปก้าวหนึ่ง ไหลเกร็งระวังภัย จังหวะนั้นเคอร์รินจึงได้รู้สึก...ผลของการกระทำอันคืบคั้นมาแล้ว ไม่ว่าเขาจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ อดีตก็ยังคงกระทบถึงปัจจุบัน ไม่อาจกลับไปแก้ไขได้

"ข้า...มีเรื่องต้องทำ" คาซีบอกในที่สุด สีหน้ากลับวางเฉยเป็นปกติ "ให้ข้าไปได้ไหม"

16 ผู้เสกทราย ภาค 2

อดีตนายทหารสะต๋องนิตหนึ่ง ...ไม่พบกันเพียงเกือบสองปี เด็กที่เป็นน้องชายเขาก็เปลี่ยนไปถึงเพียงนี้แล้วหรือ น้องไม่ใ้ตั้งอปร่างตัวสิ้นเทาไม่ได้พูดแผ่วเบาติดอ่างฟังไม่รู้เรื่อง คาซิงเงยหน้ามองตบสายตา คำที่ออกจากปากชัดเจนทุกคำ กิริยาท่าทางแม้แสดงให้เห็นว่าก่อกำแพงกัน แต่ก็เป็นผู้ใหญ่ ไม่ได้ใช้อารมณ์ น้องควบคุมตัวเองได้ดี รู้ว่าตนกำลังทำอะไร และควรจะทำอะไรต่อไป เด็กคนนี้ราวกับจู่ๆ ก็กลายเป็นคนละคน แม้เคอร์รันก็ยังรู้สึกว่...ต้องให้เกียรติน้องตน

"อย่าได้ออกไป อันตราย" ชายหนุ่มพูด "คาซิง...เรื่องที่คุณอื่นเมื่อตอนนั้น ข้าขอโทษเจ้า"

เขาน่าจะขอโทษในที่ที่ตึกว่านี้ ในสถานการณ์ตึกว่านี้ ถ้อยคำตึกว่านี้ แต่เคอร์รันคิดเรื่องนี้อยู่เสมอ...คิดตลอดเวลา ดังนั้นจึงโพล่งออกมา นำแปลกนัก...ทั้งที่นึกถ้อยคำต่างๆ ไว้มากมาย พอถึงเวลาเข้าจริง เขากลับคิดอะไรนอกจากคำว่า 'ขอโทษ' ไม่ออกเลย

ดูเหมือนคาซิงจะไปชั่วขณะ เขานิ่งไม่ตอบอะไร ทำให้อดีตนายทหารเริ่มเห็นชัดว่าคำขอโทษของตนเป็นสิ่งประดักประเดิดผิดที่ผิดทาง ชายหนุ่มขมวดคิ้วอึดอัด ...นี่ไม่ใช่วิธีที่เขาเคยชิน ปกติเขาจะไม่พูดเรื่องความคิดจิตใจ แต่พูดถึงสิ่งอันควรทำ พูดถึงข้อเท็จจริง ...เขาคงทำได้ไม่ค่อยดี

"เมืองนี้มีปัญหา" ชายหนุ่มตัดสินใจชี้แจง "ข้าไม่รู้ว่าเจ้ามาที่นี่ทำไม แต่มีปัญหายู่...เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม ที่ระเบียงทำเนียบเจ้าเมืองนั้น ...ยังมีอย่างนั้นอีกหกที่ในเมือง"

คาซิงสะต๋อง

"แต่ข้าคิดว่า...นั่นเป็นท่านหญิงเอเลธืออา"

ใช่...นั่นคือสิ่งที่เขาเห็นก่อนจะถูกฟ้ลากมา เขาเห็นท่านหญิงเอเลธืออา ยืนอยู่ที่ระเบียงของทำเนียบเจ้าเมือง ...ท่านหญิงงดงามยิ่งนัก ยังเหมือนเดิมทุกสิ่งที่เขาจำได้ ผมทองยาวและเสื้อสีขาวขลิบทอง เด็กชายไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านหญิงจึงยืนอยู่ตรงนั้น ทำไมคนอื่น ๆ จึงเหมือนไม่มีใครสนใจ เขาจึงได้แต่มองด้วยความมุงนง